

## 44. Yeniden Hayata Dönüş

Bu yazıda, gerçekten cereyan etmiş bir hadise ile karşı karşıyayız. Basit ve münasebetsiz (alakasız) gibi görünen bir hadisenin, köklü değişmeye sebep olabilecek bir ikaz mahiyeti taşıdığını ibretle mütalaa (derin düşünüp inceleme) ediyoruz. Aslında zararlı bir araziye giderken çobanların attığı taşla koyunlar bile tehlikeyi fark edip geriye dönerken, başımıza atılan musibet taşlarının manasız olacağını düşünmemiz çok manasız olur. Fakat mühim olan, zaman zaman bir durum muhakemesi yaparak, nasıl bir yoldayız, ufukta bir tehlike var mı? Yanlışlıklar içinde yürüyorsa nasıl bir dönüş yapmamız gerekiyor, bütün bunların muhakemesini yapmamız gerekiyor. Yoksa nasıl olsa muhasebeye çekileceğimiz gün gelecek! Mühim olan, o gün gelmeden önce gerekeni yapmak...

Kendime geldiğim zaman başımda dayanılmaz bir ağrı, vücudumda kurşun yüklenmiş gibi bir ağırlık vardı. Daracık bir yerde boylu boyunca yatıyordum. Doğrulamak istediğimde başımı sert bir tahta parçasına vurarak geri uzandım. Gözlerim açıldı ama hiçbir şey göremiyordum. İçime bir korku düştü aniden. Gittikçe büyüyen bir korku. Alnımda biriken ter tanecikleri şakaklarımı adeta yakarak kayıyordu.

Bulunduğum yerle hayatımın bir alakasını kurabilmek için düşünmeye başladığımda birden ölüm geldi aklıma. Bu düşünce aklıma düşer düşmez, bir parazit gibi üreyip bütün vücuduma yayıldı. Düşüncelerim meçhul (bilinmeyen) alemlere doğru kayıp giderken varlığını unutuyordum. Sanki yüzümdeki ter taneleriyle birlikte yüz etlerim eriyip aşağı doğru akıyor, kafatasımda binlerce karınca geziyordu.

Anlaşılan mezar tahtalarıydı, başımı çarptığım sert cisim. İçinde olduğum yer yılanlar ve çıyanların komşuluk ettiği, dünyanın desteğinde; topraktan duvarlarla çevrili daracık bir odaydı. Bütün bu düşündüklerim gerçekse ve ben toprağın altında hâlâ düşünebiliyor, soluk alıp verebiliyorsam dünyada anlatılan ahiret hayatı gerçektir ve başlamıştı.

Az sonra, belki de şimdi sual melekleri gelecek,

geride bıraktığım kötülüklerle bezenmiş (dolu) kendime ve hiç kimseye hayrı dokunmamış olan hayatımdan sual edeceklerdi. Başımda gittikçe yükselen hararet (sıcak) beni bekleyen; zamanı bile donduracak ürkütücü ve korkunç azaptan nağmeler fısıldıyordu...

Gözlerimi kapattığımda şu an hatırlamak bile istemediğim hayatım canlanmaya başladı, göz kapaklarımın arkasında. İçimde artık bana hiç fayda vermeyecek bir pişmanlık hissi katmerleşiyordu. Nasıl katmerleşmezdi ki otuz üç senelik hayat grafiğime hep kötülükler bezemiştim (doldurmuştum). Etrafımdakiler gülmeyi çoktan unutmuşlardı. Korkudan tir tir titriyordum. Beni bekleyen acıklı azabın dehşetini adeta hissedebiliyordum. Vücudum süngerleşmişti.

Hayat hikayemden cehennemin tüyler ürpertici hararetini bütün vücudumda duyuyordum sanki. Gittikçe hızlanan kalp atışları ve hücrelerimde dahi acısını duyabildiğim pişmanlık hissi, cehennemin dehşetini unutturacak kadar ızdırap veriyordu. Evet şu an her ne kadar dünyanın bağrında gömülü isem de başka bir dolmuşta (otobüste), kötülüklerle dolu çantam sırtımda, başka bir dünyaya, kendi öz dünyama; cehennemin alevleri arasına gidiyordum.

Zamanın çimdikleri yaşadığım hayatı düşünmeye zorluyordu. Çok eskilere uzanmıştım. On iki yaşındaydım. Babam arkadaşlarıyla toplanmış çılginlar gibi içiyordu. Kapı aralığından onları seyrediyordum. Onların gülüşmelerinin, neşelenmelerinin kaynağının, bardaklara doldurup büyük bir iştah ile içtikleri şeyler olduğunu zannediyordum. Televizyon ve sinemalardaki bu tür sahneler çocuksu teorimi doğruluyordu. Artık babamın şişesine ortak olmaya başladım. Babam bunun farkına varınca kızmadı. Beni yanına oturtup “erkek adam içmeli” diyerek bardağımı kendi eliyle doldurur oldu. Bundan sonraki hayatımda, şişelerin içine gizlenmiş, oradan damarlarıma karışan şeytanın kontrolünde çirkefikler üretmeye başladım.

İlk önceleri akraba ve komşularıma karşı kötülüklerle başladım. Daha sonra herkese karşı

kötülüklerimi yaygınlaştırdım. Gözümde insanların hiç mi hiç değeri yoktu. Babamın, annemin, akrabalarımın, insanlığın hatta suç ortaklarımın bile kıymeti yoktu bence... İnsanlara bir tavuk kadar bile değer vermiyordum. Zevklerime engel olan herkesi, istisnasız gözümü kırpmadan öldürebilirdim. Çünkü ben artık kadehler tarafından idare edilen bir robottum.

Bana içki parası vermedi diye kaç kez dövdüm anne ve babamı, onların sefil bir hayat sürerek ölüp gitmelerine sebep de bendim. Bu işkence kuyusunu babam kendi kazmıştı, elime kadehi tutuşturduğu zaman. Annemse hayatıma hiçbir fonksiyonu olmayan günlük ev işlerini gören bir makinaydı. Ama yine de onlara iyi davranmam gerektiğini şimdi anlıyorum. Keşke geri dönüş olsa da mezarları başında dahi olsa beni affetmeleri için onlara yalvarsaydım.

Evlendiğim günleri hatırlıyorum. Karım benim için hayat arkadaşından ziyade, iğrenç işkencelerimi, sadist düşüncelerimi gerçekleştirdiğim tecrübe aracıydı. Bir gün; hatta bir an bile mutluluk vermemiştim ona. Ümit ederim ki bundan sonra unuttuğu gülmeye yeniden başlar.

Çocuklarım geldi gözlerimin önüne, boynu bükük, yüz renkleri solmuş, sevgiden, merhametten, baba kucağından mahrum yavrularım. Kim bilir hayatta ne acılar bekliyordu onları. Mümkün olsa da karımdan ve çocuklarımdan beni bağışlamalarını isteyip; kulaklarına gelecek adına bir şeyler fısıldamaya, tecrübe edilmiş kötü hayatımdan ibretler sunmaya çalışabilseydim.

Titremem geçmişti fakat kalp atışlarım anormal şekilde devam ediyordu. Öldüresiye bir sessizliğin içinde, kalbimin sesi yankılanıyordu. Gaybi bir el, milim milim vücudumu jiletliyordu sanki. İç organlarımdan dışa, dış organlarımdan içe doğru bir ağrı yayılıyordu. Beynim keçeleşmiş olmasına rağmen sadece yaptığım kötülükleri düşünebiliyordum.

Hangi insan benimle bir münasebette (ilişki-de, muhattaplıkta) bulunsa yaşadığına bin pişman oluyordu. Geceleri saatlerce naralar atıyor (bağırıyor), kapılara dayanıyor, kavgalar ediyordum. Zavallı çocukların ellerinden zorla paralarını alıyor, vermemek için direnirlerse

öldüresiye dövüyordum... Ne olurdu geçici olarak bu topraklar üzerimden kalksa da kapı kapı dolaşıp, başımı eşiklere koyup, yaptığım bütün küstahlıklardan (kötülüklerden) dolayı özür dileyebilseydim.

Geçmişti artık. Geri dönmesine kimsenin gücü yetmeyecek olan bineğimle, ebediyen içinde kalacağım, otuz üç sene gibi kısa bir sürede kazanıp hak ettiğim sonsuz bir ızdırabı çekeceğim makamıma doğru ilerliyordum. Az sonra melekler gelip içinde hiç iyilik bulunmayan hayatımdan sual edeceklerdi. Zaman değiştiğinde vücuduma tatbik edilen işkencenin de şekli değişiyordu. Bütün vücudum kızgın demirlerle dağlanıyor (-bastırılarak yakılıyor), kızgın şişler bir yandan bir yana geçiriliyordu sanki. Artık dökcek ter kalmamıştı, boğazım kuruyor, dudaklarım birbirine yapışlıyordu.

İşin en azaplı tarafı ise bir defacık olsun huzurunda eğilmediğim, gönderdiklerine karşı la-kayt (ilgisiz) kaldığım Rabbim'den ve Elçisinden (sav) sual edecekler, sadakatimi soracaklardı. Bense bütün hayatım boyunca içki şişelerine tapmışım. Oydu benim her gün, her saat sayıkladığım durduğum. Hayallerim bile hep onun üzerine kurulmuştu. Musluklardan içki akmalı, yemeklere içki katılmalı, çamaşırlarım içki ile yıkanmalı diye düşünürdüm. Şimdi "Rabbim kim? "Diye sorsalar dilim dönmezdi "ALLAH (cc) "demeye. Çünkü ben şişeleri putlaştırmıştım. Düşünemiyordum ölümün bir gün bana da geleceğini. Bari insanlara bir kere iyilik yapmama fırsat verseler de benim gibi bir köşede oturup hayatın bitmeyeceğinin sananlara, hayat sarhoşlarına, maddenin karşısında secde edenlere başı ve bakışları dönenlere ölüm ve ötesinin varlığını anlatabilseydim.

Artık benim için zaman var mıydı yok muydu bilemiyorum, ama bir çekirge gibi, bir işkencenin kucağından diğer bir işkencenin kucağına atlıyordum. Hayalimde canlanan her kötülüğün arkasından ayrı bir işkence uygulanıyordu.

Bu düşünceler içinde ne kadar yattığımı bilmiyorum. Gözümü tekrar açtığımda bulunduğum dar yere hafif hafif ışık sızarken, uzaklardan hayatın gürültüsü geliyordu. Dikkatlice baktığımda

burasının evimin yakınındaki bir park olduğunu anladım. Anlaşılan, gece uzandığım bankın üzerinden düşmüş ve altına kaymışım. Kalktım. Her yanım içki kokuyordu. Akşamdan yarım kalmış şişemi çöpe atmak için uzanırken ona bir daha dönmenin korkusu dolaşıyordu damarlarımda.

O günden sonra hayatımın bir gayesi olmaya başladı. Allah'a esir olmuş, bütün kötülükleri terk etmiş, ibadet hayatıma özen göstermeye başlamış, her şeye tövbe etmişim. Sen hala neyi bekliyorsun?